

Daniel J. Daňčík

ODKAZY Z MINULOSTI

KRIMI

MARENČIN PT

Autor by sa chcel poďakovať všetkým, ktorí mu pomohli s prácou na knihe a to najmä svojim rodičom a starým rodičom z otcovej strany.

ODKAZY Z MINULOSTI

Daniel J. Dančík
ODKAZY Z MINULOSTI

MARENČIN PT

Akákolvek podoba so skutočnosťou je celkom náhodná. Všetky zobrazené postavy a udalosti sú fiktívne.

© Daniel J. Dančík, 2016

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Marenčin Media, 2016

Design © Marta Blehová, 2016

Jazyková úprava Sylvia Sachs

603. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-650-3 (viaz.)

ISBN 978-80-8114-651-0 (ePDF)

ISBN 978-80-8114-652-7 (ePub)

Bratislava, Slovensko
(utorok, 15. januára 2008)

GULDÁN

05:00

Predseda *Ústredného zväzu židovských náboženských obcí v Slovenskej republike* sa podráždene prechádzal po kancelárii. Zastal, na ľavej ruke si poodhrnul manžetu a vrhol krátky pohľad na hodinky.

„Už by tu mal dávno byť,“ pomyslel si znepokojene. „Na letisko predseda mal doraziť o pol piatej!“

Pokýval nervózne hlavou a potom začal znovu chodiť po miestnosti. Vedel, že situácia je závažná, avšak nakoľko, to ani len netušil.

* * *

Neznámy muž, oblečený v čiernej značkovej zimnej bunde a v tmavomodrých nohaviciach, s dlhým bavlenným šálom, ktorý mu zakrýval spodnú časť tváre, a čiapkou stiahnutou až k očiam, postával na rohu dvoch ulíc neďaleko budovy. Keby

nejaký chodec šiel náhodou popri tomto neznámom, z celej tváre by mu videl iba oči.

Prstami v rukaviciach zľahka nahmatal v jednom vrecku bundy zaistenú pištoľ, v druhom zvinuté oceľové lanko. Potom si znovu v mysli premietol celý plán.

Vonku bolo chladno, zem bola pokrytá čerstvo napadaným snehom, ktorý ešte nebol na chodníkoch ušliapaný a na cestách rozjazdený na hnedú brečku.

* * *

Zrazu zazvonil na stole telefón a zároveň sa rozsvietilo tlačidlo s nápisom:

VRÁTNÍK

Predseda sa otočil a pristúpil k nemu.

„Áno?“

„Je tu.“

„Pošlite ho nahor.“

„Dobre.“

Zložil a otočil sa smerom k dverám, ktorými mal návštevník každú chvíľu vojsť. Čakal. O chvíľu niekto krátko zaklopal na dvere kancelárie.

„Podďte ďalej!“ vyzval prichádzajúceho predsedu.

Dotyčný pomaly vstúpil dnu.

* * *

Nočný strážnik ležal napevno zviazaný a v bezvedomí na podlahe vrátnice.

* * *

Neznámy vyšiel z budovy inštitúcie, rýchlo sa pozrel na obidva konce ulice a vyrazil smerom k Palisádam. Ako sa ponáhľal a kráčal rýchlym krokom, z úst a nosa mu vychádzali malé obláčiky pary.

SINCILERY

06:30

Pri ušiach mi náhle prenikavo zazvonil telefón. Vytrhnutý zo spánku som si chvatne pretrel oči. Po druhom naliehavo znejúcom zazvonení som zdvihol slúchadlo.

„Prosím,“ ohlásil som sa ospalo.

„Tu Dávid Haviar. Ospravedlňujem sa, že vyrušujem v takúto skorú rannú hodinu, ale ide o neodkladnú záležitosť.“

Ako súkromný detektív som prokurátora Dávida Haviara poznal z prípadov, na ktorých sme predtým spoločne pracovali, no dôvod tohto nečakaného hovoru som ani len netušil.

„Volám z Ústredného zväzu židovských náboženských obcí v Slovenskej republike, Panenská ulica číslo štyri.“

„O čo ide?“

„Predseda organizácie, Peter Schmidl, bol asi pred hodinou brutálne zavraždený. Viac vám po telefóne, bohužiaľ, povedať nemôžem, súrne vás tu ale potrebujem.“

„Do pol hodiny by som tam mal byť.“

„Dobre, čakám. A naozaj si švihnite.“

Na druhej strane sa ozvalo zloženie slúchadla a telefón sa vrátil k obvyklému monotónnemu pípaniu.

Rýchlo som si na seba dal čierny oblek, zimný kabát, kožené topánky, zobral pištoľ, odišiel na chodbu, vzal si kľúče od bytu a auta, zamkol dvere, zišiel nadol, otvoril bránu, zbehol po zvyšných schodoch na parkovisko, nasadol do svojho mercedesu a prudko vyrazil.

Práve začalo snežiť.

07:00

Kancelária Petra Schmidla sa nachádzala na druhom poschodí budovy, ktorá prešla rekonštrukciou. Múr zvonku bol nanovo omietnutý a natretý, pričom však zostal zachovaný ráz pôvodnej architektúry. Vnútri bola budova zariadená značne moderne, ale vkusne a nenásilne.

Samotná kancelária vyzerala dosť jednoducho: oproti dverám stál písací stôl a pred ním boli dve pohodlné kreslá s ble dozeleným poťahom, rovnakej farby bol tenký koberec. Na jednej zo stien viseli rámy s fotografiami, pri druhej zas stála obrovská čierna registračka. Zo stropu visela moderná lampa s nepravidelne usporiadanými žiarovkami. Okná mali vertikálne žalúzie.

Chlapi z laboratórií boli na mieste činu práve uprostred najväčšej práce. Značili, skúmali a dokumentovali každú stopu, ktorú našli. Okrem toho tam boli minister vnútra Radovan Donoval, policajný prezident Lubomír Gendel, vyšetrojúci prokurátor Dávid Haviar a minister kultúry Michael Rusnák.

Poznal som ich všetkých, niektorých len zbežnejšie, z pred-